

Valami széttépett

Lovász Ádám

Az ajtófélfán játszó árnyakon már látszódtak a közeledő esemény baljós jelei. Mindaz, ami jelen világunkban fennáll, valamilyen értelemben a kannibalizmus jegyében születik. Ahhoz, hogy később továbbszaladhasson a fejlődés, vagy evolúció, nevezzük bárminek – úgy gondolom egyébként, hogy a szavak csak időleges állomások a kimondhatatlan felé vezető úton – szükségeselek bizonyos szétszalazódások, elváltozások, megnyílások. Hogy is mondjam... aznap este éreztem, az ajtófélfán játszó árnyak ezt sugallták számomra: meg fogok nyílni. Valami fog történni, amitől soha többé nem bírok újra bezárulni, újra korlátozott személyiség lenni, atomszerű egyén.

Az ajtófélfán... Ez volt az én útjelzőm, a hazahívó üzenet ami csakis számomra készült. Eleinte nem éreztem sürgetőnek a cselekvést. A fény szokatlan szögekben ragyogott, de akkor még mit érdekelt ez engem? Kibontottam a vacsorát; a lehető leggazdaságosabb sólet-konzerv. Világok úsztak a nedvek között, megkapó fények táncoltak a barna masszában. Valószínűleg egy szörny fog mindebből felmerülni, gondoltam magamban, akkor még irónikusan. Bevallom, a kései huszadik századi információrobbanás következtében túlságosan is számos horrorfilmet néztem ebben az időszakban. A hétköznapok egyhangúságát törtem fel megjátszott sikolyokkal, digitálisan előállított torzszülöttekkel, kitalált sorozatgyilkosokkal, és a legelképezhetőbb gaztettekkel. Mindezeket magam köré vonhattam, hála a technológiának. Egyfajta burokként kezeltem a kegyetlenség vízióit, ami meggátolt abban, hogy belesüllyedjek a mindennapnak hazudott világba történő összecsomósodásba. Amikor a képernyőmön spriccelt a vér, saját nyálam is csordogálni kezdett, mintha egy egzotikusan csillapíthatatlan vérszomjjal megvert lény lettem volna. Amennyiben az erőszak látványai nem bizonyultak kielégítőnek kéjvágyam számára, éjszakáim a pornográfia jegyében zajlottak. Minimális energiabefektetést igényel a képáramokkal történő bevonódás. Új bőrként szinte magamra öltöttem az Internet valamennyi szennyét, a legfurcsább perverziókat szemlélve eljutottam a kifáradásnak egy olyan pontjára, amely egészen hasonlítható a buddhisták által óhajtott vágytalansághoz. Vágyaim özönében megtanultam szemlélni a vágytalanságot. Ezen a különösen fekete éjszakán azonban, szokásommal ellentétben még nem gyakoroltam sem az erőszak kontemplációját, sem a vágyon belüli vágytalanságot. Egyedül a sólet-konzerv andalítóan barna tartalmát voltam képes ezen a ponton tekintetbe venni. Belesüllyesztettem bal mutatóujjamat a felmelegített konzerv forró mélységeibe. Te női létezés, te kellemes, gyönyörteli elmélyedés! – ó, hogy vagy képes ennyire magadba vonzani, te viszonzhatatlan? Egyre dekoncentráltabb gondolatok kavargtak szétrendeződött fejemben. Még az is eszembe jutott, hogy nem folytatom a vacsorát.

Bezárkózva biztonságos polgári lakásomban, akármit megtehettem volna önmagammal. Magamra is kenhettem volna akár a konzerv tartalmát. A dolgok távlatából nézve elvégre lényegtelen mozzanat, hová is jut a sólet, a gyomromba vagy a hasamra, ahonnan a jóég tudja mi nyaldossa majd le (nem tartottam háziállatot mert gyermekkorom óta az volt a rögeszmém, hogy minden lényt önmagamban hordozok). A legfőbb veszélyt egyedül a fantázia jelentette számomra. Utólag visszaemlékezve, voltak a dolognak előzményei, igen, tévedés volna letagadni ezt. Csomókban bozsgó kukacok, egy pohár mérgezett kristályvíz, testem felperszelése egy lávafolyam által, a fékezhetetlen emelkedés vagy hanyatlás érzete – valamennyi ezekhez hasonlítható érzet sejlett fel azokban a rémálmokban, melyek gyötörtek hetekkel az esetet megelőzően. Minden éjszaka felriadtam és, érthetetlen okokból, sírtam. Sok energiába kerül ám, ha el akarjuk pazarolni az összes életerőnket. Önmagam kifárasztásán dolgoztam, teljesen tudatosan. Mivel már tél volt, és lételemem a sötétség, egész éjszakákon át virrasztottam, abban reménykedve hogy egyszer csak meghibásodnak az évszakok, és soha

többé nem érkezik el a tavasz. Nem ritkán még sétára is vetemedtem a mínusz 10 fokban, az utcák elnéptelenedésének kiélvezése végett. Az álmoknak balga módon nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget. Úgy tartottam, hogy a felső volta-i amulett amit elfáradt ujjaim közt szorongattam, megvéd minden káros visszahatástól és mágiától.

Hiába, a gazdaságos áráról hírhedt boltból beszerzett sólet-konzerv nem óhajtotta elfogyasztani önmagát. A létezés női jellegén elmélkedve lassan de biztosan sikerült lenyelnem annak még a sólet mércéi alapján is igencsak elsózott belsősegeit. Kínkeserves küzdelmem ellenére így is maradt némi többlet, amit jobb megoldás híján kénytelen voltam felajánlani a szomszéd erkélyéről odasüندörgő fekete macskának. Nem kedvelem az állatokat, de köztem és a fekete macska között kialakult az otlétem idején egyfajta hallgatólagos megegyezés: valamilyen hetedik érzék révén megérezte, mikor nem ízlett számomra a vacsorám, és ilyenkor odavándorolt az ablakomhoz. Mint mondtam, szeretem a hideget, így ezen az esti órán is nyitva volt még az ablakom. A macska hálásan nyelte a falatokat, mit sem törődve a konzerven is olvasható sótartalommal. Fenntartottam egy különálló gyászablakot, amit az összes létezőnek szenteltem. Minden alkalommal este hét órákor vacsoráztam.

Talán a sorozatos rémálmok hatására, ezekben a napokban visszataláltam valamelyest a hitemhez. Na nem kell rosszra gondolni, nem lettem újra hívó, félreértés ne essék. Nálamnál nagyobb hitelent aligha találnál. Itt valami másról volt szó. Idegesítő volt számomra, hogy a rózsafüzér az úgynevezett dicsőséges titkokkal ér véget, ezért eljátszottam a rózsafüzér sorrendjének megfordításával. Pontosabban szólva, végigimádkoztam a rózsafüzér összes állomását (gondolhatod, egy hitetlen számára mennyire bosszantó dolog!), de mindeközben titkos örömet leltem abban, hogy felcseréltem a dicsőséges titkokat a fájdalmas titkokkal. Sikerült elérnem tehát, hogy az utolsó állomás Krisztus kereszthalála legyen. Minden mulandó, a női Isten és ivadéka sem érdemlik meg a túlélést. Ami bennünket körülvesz, az a mulandóság maga. Erről tanúskodott számomra a kereszthalál mint jelkép. Mivel már egy pár éjszakája munkálkodtam a rózsafüzér-imádság új módszerén, ekkorra már szereztem benne némi tapasztalatot és jártasságot. Az általam kissé melodramatikusan „gyászablaknak” nevezett nyílás valójában alig volt több egy, a fal fehér felületét erőszakosan kettéhasító aprócska résnél. Azt mondta nekem az előző tulajdonos, hogy odaát egy használaton kívüli üres cselédszoba volt. A gyászablak világtalan éje mintha állandó jelleggel visszatekintett volna rám. Hemzsegve átfúródtak elmémen a kétely férgerei: ennyi regényt, gnosztikus költeményt, horrorfilmet és thrillert fogyasztván, a paranoia kezdeményei látszottak kicsírázni tudatom egyik szegletében. Mi van, ha egy gyilkosság valamely áldozatának lila arca sötétben ragyog odabent, és egyetlen írónak sincsen mersze felfedezni a titkot? Áh, mindez csak elveszi az időt a ma esti imától – feltételeztem. Fogtam a rózsafüzért, hogy immáron újabb képekkel gazdagíthassam szomjas elmémet. Legalább olyan fokú élvezettel néztem végig magam előtt Krisztus kínszenvedéseit, mintha az internetes pornográfiában lihegő arcokat és lágy testrészeket bámulnám. Fölbélyegzett boríték volt a szertartásom, a káromlás leveleivel terhes végzetes mintagyűjtemény. Mintha darabokra törtem volna százezer emberi reményt, és egymillió izzót, annyi fényt sikerült azon az estén is kioltanom különleges, fordított imádságommal – legalábbis ezt súgta számomra a bizakodás, a hübrisz, a varázsló önteltsége. Állva, feküdvé, a kereszten lógva, terpeszkedve, ágaskodva, és végül, az oldalával kinyitva és meghalva láttam Krisztust. És örvendeztem. Végül megláttam a sötét barlangban, mintha csöndesen aludna.

Már elkezdtek az enyészet változatos folyamatai felemészteni a vérszagú, emberszagú Istent, én pedig kinéztem a csönd-teli téli nagyvárosi éjszakába. Csenddel-teljesnek nevezni merő túlzás volna – hallottam az emberben rejlő animalitást, az alkoholisták ordibálását, az üvegek széttörését, a káromkodást, egymás felesleges szidalmazását. Halandóság-szagú mindez, könyveltem el magamban. A város majd kihal, a település egyszer csak eltűnik, még a

növények is elenyésznek, és helyreáll az entrópia rendje. Mars leszünk, nyugtattam magam, nehogy felkiáltsak idegességemben. Polgári lakásom falai közt biztonságban vagyok, itt nincsen senki, sem idegen, sem ismerős, sem Isten – szólt a fejemben a megnyugtató hang. Sem halott cselédek, akiknek nyomorát elfelejtette valamilyen író megírni. Itt nincsen semmi, datolyáim már elpusztultak (pedig finom teákat szoktam virágaikból főzni, egyszer össze kellett szedniük a hatóságoknak önmagam utcán heverő darabjait, miután véletlenül túlادagolást szenvedtem a varázslat virágjából). Úgy éreztem, szuverén egyén vagyok, önmagam számára teljes egység, akinek nincsen szüksége egyetlen más lényre sem. Polgári szobáimat jártam fel-alá, mintha egy hatalmas hajó büszke kapitánya volnék. Bármennyire is háborogjon a tenger, én sose jutok a tengerfenékre, nem szenvedek hajótörést. Sose nyílok meg mások számára, mert mindent eleve magamban hordozok: a legszebb tájaktól a legborzalmasabb erőszakig, a létezés összes lehetséges formáját viseltem a szívem alatt.

Esti szertartásomat követően csendes léptekkel közelítettem a hálószobám felé. A melegről gondoskodott egy elektromos fűtőtest. Lakásom tágasságának átka volt a fűtőszámla mértéke, ezért igyekeztem minél kevesebb szobát fűteni. Egyébként is kedvelem a hideget, kifejezetten kellemes számomra a ridegség. Az eset idején hozzám csak egyvalaki járt, egy szobafestő aki az egyik apróbb szobán dolgozott. Már csak egy nap lett volna hátra, míg végez. A korábbi lakók – velem ellentétben – még hittek az élet értelmes voltában. Há! – még szaporodásra is adták a fejüket, csináltattak gyerekszobát, de a krach miatt bedőlt a svájci-hitelük. Az anyagi csőd miatt, ahogy hallottam a szomszéd nénitől (nem álltam szóba vele, csupán áthallatszott amikor beszélt telefonon, olyan hangerővel beszélt, szegény, nagyothalló) a feleség abortuszhoz folyamodott. Szétment a házasságuk, az adósság viszont makacsul megmaradt. Közhelyesként hangzik, mintha valami filmben is láttam volna ehhez hasonló tragikumot. Vagy tragikomikumot, ezt dönts el magadban, nekem aztán édes mindegy. Lényeg a lényeg, fondorlatos úton sikerült megszereznem a lakást, mélyen áron alul. Az összes szobát kórházi fehérre festettem, kivéve a gyermekszobát. Képtelen voltam ezzel az egy szobával bármit is kezdeni. A hallban berendeztem egy ördögökkel díszített kétszázötven éves sötét tölgyfás szekrényt, a hálószobába tucatnyi ikonképet akasztottam fel, az étkezőbe egykét Pokol-jelenetet szereztem be és egy oltárt, a dolgozószobát pedig átalakítottam házikönyvtárrá. Maradt hát a meg nem született gyermek részére kialakított szoba. Túlságosan szűkös volt arra, hogy bármire is használni tudjam. Síremléket alakítsak benne, vagy bontsam el a falat, nyissam egybe a dolgozószobával? – kérdeztem különböző barkács-chatszobákban. Végül arra jutottam, szemben a hozzászólók véleményével, hogy megtartom emlékhely gyanánt.

Amikor átnyújtottam a szobafestő részére a tervet, bevallom, hazudnék ha azt mondanám nyomát se lehetett látni az arcán a megrökönyödésnek. Élénk rózsaszínű szájakat vizionáltam: ez egy olyan szoba lett volna, ami szembesít az emberi jelenség tisztátalanságával. Nyáladzó, habzó szájak voltak ezek, epilepsziás rohamtól szenvedők szájai, fanatikus próféták szájai, politikusok szájai akik valóban hittek saját ügyük igazában, kísértetekkel, önmaguk fensőbb természete ellen feleslegesen viaskodó tudathasadásos „betegségben” szenvedők ordító szájai. Vonakodva ugyan, de megígérte a szobafestő, hogy őszinte kísérletet tesz a szoba átfestésére. Nem vagyok művész – szabadkozott. Ugyan már, manapság ki nevezhetné magát annak? – legyintettem. Ebbe a szobába szántam azt a szekrényt, amit egy elbontott kastély pincéjében találtam. Polcai méltó otthonként szolgáltak volna azoknak a rongyoknak, amelyeket a szagok kontemplálása végett eltulajdonítottam egykét alvó hajléktalantól. Mivel kimostam azokat, ezek a rongyok nem voltak már annyira tetvesek, de mégsem állapot mások ruháit egyhelyen tárolni – az ágyam alatt – a saját ruházatommal. Mindebből úgy tűnhet, mintha meglehetősen kevés bútorzattal bírt volna a lakás, és ha így látja az olvasó, nem is tévedne nagyot. Nem voltam még egészen berendezkedve új otthonomban az esemény idején. Egyfajta nyugtalanság járt végig a levegőn, de ezt a szobafestés nagy projektjének tudtam be. A hálószobám felé lépkedve benéztem a gyermekszobába, és elcsodálkoztam az elem tárulkozó

szájtengeren: volt itt mindennemű állapotú száj, fogatlan idős emberek szájai, vért köpő szájak, élő és halott szájak. Némelyikről még csak azt sem tudtam eldönteni, emberi vagy állati-e. Mint ismeretes, az első Apolló-küldetés összes asztronautája szörnyethalt amikor felrobbant a kabinjuk. Egy helyszíni beszámolóban azt olvastam, hogy két űrhajós teteme annyira összeégett, hogy nem lehetett megkülönböztetni hol kezdődött az egyik, és hol végződött a másiknak a feje... Két száj, mely a tökéletes közösség közvetlenségében egybeolvad: kell ennél misztikusabb, meghittebb látvány? Eszembejutott, miért is ne kerüljön fel két összeégett asztronauta-száj a falamra? Holnap megkérem a szobafestőt, nézzen utána vannak-e felvételek az összeégett asztronauta-mártírokról, szükségem van rá, hogy a gyermekszoba-panteonban helyet kaphasson a lét folytonosságának eme nagyszerű szimbóluma. Még csak az sem tántorított el, hogy ez utóbbi esetben véletlenszerű kompozícióról van szó. A festő majd biztosan megérti, képzeletével pedig csak képesnek bizonyul már eltávolítani a megolvadt nejlon-egyenruhát róluk. Maradnak az összemosódó szájak, a szétszalazhatatlan ajkak, és a valóság tisztátalansága...

Felkerekedett bennem a lelkesedés, máris – még csak fél 10 volt, biztosan fent van ilyenkor mindenki – fel akartam hívni a festőt, közölvén vele nagyszerű elhatározásomat. Az összeégett asztronauta-szájak alkotnák az elhagyatott gyermekszoba méltó bekoronázását, szájgyűjteményem legékesebb darabjaiként. Ezt követően, magamat némileg lecsillapítva, elkezdtek fölbuzogni belőlem a kételyek. Mi van, ha ezen a pénteki estén részegeskedik az emberem? Szórakozott, félig-meddig alkohol-mámorban lévő léleknek tűnt, aki vágyik a túlsó partra, de inkább profán módon. Az utca túloldalára vágyik, ahol a kocsmá található: az is valami, a vágy elvégre akkor is elpárolog, ha mindent elkövetünk a kielégítéséért. Egy idő múlva nem kívánom az alkoholt én sem, miután ittam belőle elégséges mennyiséget. Távolról sem vagyok aszkéta, inkább úgy fogalmaznék, hogy a titkokat fürkészem szenuális úton keresztül. A kétely olyan dolog, hogy elkezdesz egy idő múlva egyre lejjebb csúszni...

Mint a mocsár, úgy szippantottak egyre mélyebbre magukba a kételyek. Mi van, ha holnap túlságosan másnapos lesz az emberem ahhoz, hogy ideális szépségű falfestményt készíthessen nekem az Apollo 1 két összeolvadt asztronautájáról? Bajban leszek, lehet hogy akár egy „valódi” festőt leszek kénytelen akkor fogadni („valós” alatt „ünnepelet”, azaz, végső soron, drágát érve). Meg fogja sínyleni mindez a pénztárcámat! - ehhez hasonló kicsinyes gondolatok kezdtek aggatni. Sose kellett volna belemennem ebbe, elsősorban ember vagyok és csak másodsorban gyűjtő – nyugtattam magam. Laptopomon hiába kerestem fényképeket az összeroncsolódott amerikai űrhajósokról, akik ugye fel sem kerültek a világűrbe, idelelt lelték pusztulásukat, nem találtam semmilyen nyilvános fényképet róluk. Bizonyosság híján marad a képzelet mint pótlék. Egyszerre felkerekedtem, és a mobiltelefonomhoz nyúltam. Elkezdtem bepötyögni a névjegykártyán szereplő telefonszámot. Á, minek gyötörjem magam? De be kell szereznie a megfelelő árnyalatú festékeket! Igen, felhívom, nincs mese, muszáj tudnia a terv módosulásáról. Eleinte egy magzatot szerettem volna arra a falrészre, de új elhatározásomnak immáron semmi sem szabhatott gátat. Kívánságomat egyedül a pénztárcám állapota volt képes valamennyire kordában tartani. Kicsengett, ám nem vette fel senki. Többször is tárcsáztam, mindhiába. Aztán felvette. Bár ne tette volna.

Mielőtt arra gondolnál, nem hinném hogy ennek köze lenne az incidenshez. Határozottan állítom, ennek van ésszerű magyarázata. Felvette, el akartam mondani az ötletem (amiért kutya kötelessége lett volna rajongani egyébként), de nagyon erős zúgás hallatszott, és a mulatók közül a zeneesztétikai értelemben gyengébbik műfajba tartozó slágerek. Semmilyen kommunikációra nem mutatkozott lehetőség, szinte éreztem a lehellen a részegséget. Egykét semmisség csúszott csak ki a számon, ő pedig bódultan válaszolt érthetetlenül. Majd holnap reggel elmondom neki a tervet. Ám mielőtt letettem volna, átrepesztett a vonalon egy nagyon éles hang, ami keresztülfűródott a füleimen. Átkozott telefontársaságok, még a rövid beszélgetést sem teszi lehetővé a hálózataitok túlterheltsége,

azaz, a ti világraszóló inkompetenciátok! – háborogtam dühömben. A híroldalakon olvastam egy héttel előtte talán, hogy egyre túlterheltebbek a hálózatok, az ügyfelek elégedetlensége pedig csak fokozódik. Teljesen természetes jelenség, állítják a telefontársaságok szóvivői: minél nagyobb az ügyfelek létszáma, és minél hosszabb ideig használják a hálózatokat, annál inkább mutatkoznak a túlterheltség jelei. Ezen nincs mit nem érteni. A cikk a furcsa hangokat, zúgásokat és visításokat a szerverek túltöltődésével, valamint a kábelek meghibásodásával magyarázta. Ilyen esetekben mindig ott van az evidens válasz, és én jómagam sem látom okát ennek megkérdőjelezésére. Ha nincs igazam ebben, bizonyítsa hát be valamely olvasóm, hogy az optikai szálak kábelek körül tapasztalható újabb, megoldatlan mizériákat nem a túlterheltség okozza! Spórolnak a karbantartáson, ez a prózai magyarázat, nincs itt semmiféle rejtély, de mindeközben a fogyasztókat okolják. Ha már ennyi pornográfia érhető el ingyenes formátumban, hát persze hogy teherföllet keletkezik! Bármiről különösebb nehézségek nélkül is le lehet szoktatni az embereket, kivéve az élvezetről. A hosszú munkanap végén kényelmes dolog a színlelt szenvedély képeivel ölelkezni.

Világom, ez a kéklő Föld, olyan mint egy halom széttört tányér. Megannyi okot láttam volna rá, hogy visszahívjam a festőt, és elhordjam mindennek. Ebben a gesztusban hiába lett volna egyfajta számomra kényelmetlen erotika, mintha a féltékeny feleség szerepét játszanám el. Akkor és ott nem érdekelt engem semmi. Tudod, bosszantó érzés amikor kiadsz egy munkát valakinek ő pedig csak azért sem végzi el rendesen. Viszont ezúttal tartózkodtam az elhamarkodott lépésektől, a fenyegetőzéstől, a zsarolástól. Ehelyett odafigyeltem az addigra megizzadt lábaim alatt elterülő szőnyegre. A folyósót szokásom volt szőnyegekkel díszíteni, amik a világ állandó jelenlétére emlékeztettek engem, nehogy elpárologjak egyszer és mindenkorra, mint a datolyateás túladagolásom alkalmával. Szüksége van a meditálónak egykét támasztékra, míg el nem készül az önmegvalósítás nagy művével. Addig, amíg nem álltam egészen készen a végső feloldódással, szükségem volt egykét emlékeztetőre, intő jelre úgymond. Lábaim alatt szőnyegek voltak, mindegyik persze egyedi, különleges darab. Ez épp a létet ábrázolta, gondolom én, fénylő pontokat, pettyeket, rögcskéket egy óriás haldokló testében, szemcséket, lencséket, üvegszilánkokat, műanyag darabokat az óceánban, héjakat, gömbféléket, szövödményeket, nyálköpéseket, sarat, efféléket. Legalábbis ezeket a dolgokat véltem fölfedezni a mintázatai között. Könnyen lehet, semmit sem jelentettek a szőnyeg alakzatai, csupán én láttam beléjük valamit, ami nem volt ott.

A meddőnek bizonyuló telefonbeszélgetést követően csöndes alvásra vágytam, a semmit kívántam a szívembe fogadni. Ó, alvás, a halálnak nagyszerű előhírnöke vagy! Mit se érzek, amikor behunyom szemeimet, és engedem a sötétségnek, hadd takarjon be engem! Nincs mitől félned, ha már nem érzel semmit. Hátat fordítasz a forrongó nyári napszakoknak és a tél ridegségének egyaránt, egy átfogó mozdulatlanság elérése érdekében. Hátat fordítani mindannak a gyalázatnak, ami van. Mert ami van, az gyalázat. Gyalázatos amiatt, mert van. Bárcsak ne lenne homlokomra vésve a jel, a szenvedő élet jele. Önmagunk száradó, mocskos temetői vagyunk, vesztőhelyei bármilyen értéknek. S fáj, mint annak a rendje, a hely ami vagyok. A testszéli bőrfelület ereiben képződnek a szenvedés újabb rétegei. Ilyenkor, a nap fáradságait követően, már csak menekülni kívánok, bele az ágyba, milliónyi fejjel lefelé a kárhozat előszobájába. Csendes léptékkkel közelítettem a hálószobához, ahol nem várt rám semmilyen ölelő kar, forró test vagy gyönyörteli rés. Önmagam nyílása vagyok; minél többet szaladgálok, munkálkodok és epekedek a világban, annál inkább megbizonyosodom önnönmagam ürességében. Még a legyek is emberarcúak, ha az embereket már megtanultad rovaroknak látni. Nem emberek, dühöngő szenvedés-csomók, amiknek kilógó bimbói végzetesen megpecsételik a kíváncsiskodó tekintetet.

Sebaj, feltételeztem, hogy ezen az éjszakán is sikerrel fogok járni, és elmenekülök, bele az éj tudatlan feketeségébe. Mit sem tudtam róla, hogy hamarosan belémköltözik az éjszaka, levetvén rólam embercsontváram mázát. Csábított engem az elalvás, már süllyedtem is bele

ágyam nőies légységébe, izzadtam hevesen, közben a szél süvítése nekirepesztette a havat az ablakomnak. Ez az ablak szokatlanul nagy volt a lakás többi ablakához viszonyítva, talán egy kicsit hülyeséget is követtem el azzal, hogy itt az ablak mellett rendeztem be hálószobámat. De annyi vigaszom mindenesetre akadt éjszakánként, hogy élénken gyötört engem a tél hidegsége. Emberként egyikünk sem érdemli meg a zavartalan henyélés kényelmét. Boldogok azok, akik alvás közben halhatnak meg. Nárcisszusként belesüllyednek a felejtés mézédés tavába, és leoldódnak róluk a szenvedés lánckötegei. Létezésem teste mintha hópihéhez vált volna hasonlatossá, amit megannyi erő taszított ide-oda. A bennem lakó anyagszerűség elillanni látszott, a szélfúvás elvitte egy távoli tartományba. Bárcsak ne kellett volna viszontlátnom. És bár ne történt volna meg az, amiről a következőkben számot adok neked. Emberöltözetem máig túlságosan gyenge ahhoz, hogy teljes kényelemmel egyáltalán beszélni tudjak róla.

Egy zörejjel kezdődött. Mintha kopogna valaki az ajtómon. A szégyen az, hogy ez a ház egy elátkozott mocsárvidéken épült, amit olvasmányaim alapján a tizennegyedik századig bezárólag táltosok és boszorkányok használtak. Mire a nagy építkezési és városiasodási hullám beindult, persze senkit sem érdekelt az ilyen mesék. Így fittyet hányva az akkori átkokra, jóformán bármilyen szabad területet eladtak, beépítettek, benépesítettek. Márpedig vannak helyek, amik a szó legszorosabb értelmében alkalmatlanok az emberi lakhatásra. Valaha tisztában voltak vele egyesek, hogy az ember nem való mindenhová. De egyszerre csak felkerekedtek az emberek mind, és mértéket nem ismervén hallgattak az átkozott ál-Isten szavára: Sokasodjatok! Kísértés volt ez, egyenesen attól a dögkeselyűtől, aki a szenvedésen és a bánaton hízik, aki örömét leli a könnyekben, a fájdalomban és a melankóliában. Tény és való, úgy korholom itt és most az emberek tudatlanságát, hogy én jómagam sem vettem előtte komolyan az elátkozott mocsárról szóló történeti tényeket. A kezem ügyébe akadt a környékbeli antikváriumban egy kétszáz éves kis könyvecske, a címe kiment a fejemből, de határozottan emlékszem rá, igen, valami halványan rémlik... Szót ejt benne a szerző a boszorkányságról, és annak helyi sajátosságairól, miféle tisztátalanságok zajlottak az erdők mélyén, és a mocsarakban mennyi elfajult szertartást végeztek. Utólag mindig könnyebb felállítani bizonyos összefüggéseket...

Na de mielőtt elkalandoznék túlságosan, hol is tartottam? A kopogás, igen igen, azzal kezdődött az egész. Körülbelül éjfél tájékán kopogást hallottam a bejárati ajtón. Huligánok, bunkók, ultrák és affélék is lakják a környékemet. Legyen bármennyire polgári is egy városrész, az ilyesmi nyilvánvalóan elkerülhetetlen. Valami focimeccs volt korábban aznap, többezren gyűlhetek össze felszabadítani a bennük lévő alantasságot. Az ilyesmi természetes velejárója a nagyvárosi életnek – feltételeztem. Inkább ez, mint hogy egymást szaggassák szét, orgiasztukus keretek között. Eleinte próbáltam figyelmen kívül hagyni a dolgot, majd abbahagyják, megunják. Ilyenkor az ember nem akar konfrontálódni. Talán házibuliba tartó tinédzserek lehetnek, vagy drogosok akikkel kár is lenne egy szót is váltani. De már vagy félórája zajlik a kopogás és akkor felbátorodva kíváncszorgok az ágyból. Holnap is elkések a munkából, remek, hála ezeknek a tetveknek. Közelítettem az ajtóhoz, majd kinéztem a kulcslyukon: semmit se látni. Valami tréfa volna ez? Emberarcú legyek, lepjetek be, ha meghülyültem! Kinyitottam az ajtót, baltával a kezemben. Most megkapjátok, ha szórakoztok itt velem!

Senki, semmi. Csend és üresség honolt a lépcsőházban. Felkapcsoltam a villanyt: elromlott. Nem világított. Remek. Világítottam az okostelefonommal, hátha valamire megyek azzal (igaz, mostanában hamar merül). Semmi, csak a sziréneket, és hatalmas mitikus polipokat, meg egyéb kövéren bozsongó monstrumokat ábrázoló szecessziós falak. Már készültem visszafordulni, amikor egy emelettel lejjebb hallottam egy koppanást. Itt nyüzsgök a sötétben, mint valami idióta! Biztos jót nevetnek majd rajtam, kár is belemenni ebbe! – szólt a bennem lévő kérlelhetetlen racionalitás. Á, bárcsak hallgattam volna rá, akkor és ott! Máig teljes

ember lehetnék, esküszöm. Nem szenvedtem volna el azt a borzadályt, azt a szégyent, azt a... Megnyílást? Elnehezült a légzésem, már némi idegesség is keveredett a kíváncsiság elegyébe ami ereimben lüktetett. Egyenként vettem a lépcsőfokokat és a lélegzetvételeket egyaránt. Csak a huligánok. Jöttek emlékeztetni engem az ember alávalóságára. Már kezdtem megkönnyebbülni, helyrebillenni. Igen, hehe, kihívom rájuk a rendőrséget, azok majd megfenyítik őket, megbotozzák a hátukat, és megkapják azt a büntetést, ami ezen rendes polgári ház lakóinak nyugalmanak megzavarásáért kijár nekik! Megkapják a karmikus jutalmukat. Egyetlen cselekedet sem élvez kivételt, mindent a karma törvénye ural, tudod. Ezalól én sem vagyok kivétel, meg te sem, te aljadék, aki bejött ide hisztériát, lármát csapni! Nesze neked, megvilágítalak, hadd lássa ország-világ a szégyent ami vagy! Bevilágítottam egy sarokba, ahonnet mintha zajt hallottam volna. Okostelefonom fénysugarai megpecsételték mindörökké elmémet, lelki békémet és addigi, kiegyensúlyozottnak mondható életviteletem. Azóta minden megváltozott. Mintha leestem volna egy számról a damaszkusz-i úton. Az embert néha széttörhetik ismeretei.

Felkiáltottam meglepettségemben. Egyetlen szó sem merítheti ki azt a... valamit, amivel szembetaláltam magam. Túlzás volna azt mondani, hogy árnyképekből alkotódott, vagy egészen nélkülözte volna a formát. De az sem egészen helyénvaló, ha elintézném azzal, hogy valami absztrakt expresszionista „festmény” lágy hullámaira hasonlított volna. Egyszerre tűnt, mintha egyszerre mozogna és a legtökéletesebb mozdulatlanságban tartózkodna. Színvilágára már nem emlékszem, csak arra, amint visszatántorogva kiabáltam. Nem lehet igaz, nincs itt semmi, nem láttam semmit! Éreztem lábaimat, és elnehezülő testemet, amint lerogyok a földre. Még az is megnyugtató volt engem, ha csak halott szellem lett volna. Azt még nem teljesen lehetetlen elhelyezni, elraktározni valahová. Mégsem volt bármihez hasonlítható. Egyszerre volt szilárd és felhőszerű, mint egy nem-euklidészi forma amit egy meghibásodott 3D-s nyomtató bocsátott ki magából. S itt nyüzsgött velem együtt a sötétségben! Ez a körvonalakkal nem bíró felhőszerűség, melynek abszurditása legalább olyan fokú volt, mintha légytestű embert vagy tüdővérzés miatt vonagló száját láttam volna. Egyszer csak egy közepes méretű új medencét vagy bemélyedést láttam megnyílni a – forma? – alsó fertályán. Egy száj? Vagy egyszerűen egy tisztán geometrikus elvonatkoztatás? Majdhogynem puhának tűnt, de máskor meg körzők és vonalzők által precízen körvonalazható alakként tűnt fel. Abban sem voltam bizonyos, folyamatos kiáltásaim közepette, hogy éppen hol tartózkodik. Amikor szememmel összpontosítani próbáltam, remegő kezeimben tartva a baltát, elillant, egy másik sarokban tűnt fel. Egyedül az volt bizonyos számomra, hogy még hallomásból sem ismertem ehhez hasonlítható létezőt.

Valami új kísérleti anyag volna ez? Ugyanmár, ezen a környéken nincsen olyan labor, ahol ilyesmiken dolgoznának! Élő élettelenység, önálló mozgásra képes anyag? De mit akar tőlem, és miért nyílt meg a szája? Ezekhez hasonló gondolatok cikáztak meggyötört tudatomban. A sokkhatás nem akart elmúlni, továbbra is kiáltottam, háton fekve, hátha meghallja panaszomat. Ám egyetlen ajtó sem nyílt meg, a szomszéd néni süketsége pedig kizárta bármilyen reakció lehetőségét. Valószínűleg az alattam lévő lakások pedig üresek lehettek... Cserélődnek a lakók állandóan egy ilyen házban, tudniillik, számtalan külföldi is szereti ezeket a polgári lakásokat.

Tudom, örülségnak hangzik, amikor már arról beszél valaki, hogy a lét-idő gyűrűje összetört, és úgy érzi, mintha az időtlenségbe kezdene süllyedni. Gondolhattok akármit, pontosan ezt éreztem, esküszöm. Túl a szokásos elkülönültségemen, egy új típusú rejtélyes különállóság keletkezett köztem és a Föld többi lakója között. Elkezdtem abban hinni, hogy csak én látom és hallom ezt a különleges formát. Megcáfolhatatlan, és egyben megmagyarázhatatlan bizonyosság támadt bennem: csak te lettél kiválasztva. Valamit sikerült hát megidézni? Nem örülnöm kéne hát ennek a sikernek? Sohasem akartam mágus lenni, nem ez volt életem legfőbb célja, de ha már összejött, ki is tudna rajtam segíteni? Egy pár percnyi lelki kínlódást

és viaskodást követően abbahagytam a kiabálást. Felesleges, úgysem tud bárki segíteni rajtad önmagamon kívül. Az önkívület állapotából feltápászkodtam. Összegyűjtöttem valamennyi megmaradt bátorságom, és lassan közelítettem a furcsasághoz. Amint egyre közelebb kerültem hozzá, kikristályosodott a látvány, számtalan redőzet képződött rajta, töredezett mintázatok pulzáltak, levelekre emlékeztető kitüremkedések és erek, foltok és kavicsszerűségek... Majdnem csodálatos volt, küzdöttem a könnyeimmel. Esetleg alvás közben haldoklom, és ez volna a halál csodája, az utolsó, fájdalommentes misztérium? Talán korunk egyik legnagyobb festőjeként fognak emlegetni engem, ha túlélem mindezt, és másnap mégis valahogy felkelek és megfestem amit láttam? Sűrű sötétség borult ekkor a szemeimre, keskenynek, szűkösnek éreztem a testemet. Annyira szerettem volna szétrobbanni, selyemként szálakká fodrozódni, szemgolyóimat pedig belesüllyeszteni egy láthatatlan üvegbe, sőt, üveggyöngyökre cserélni azokat. Ilyen bizarr és beteljesíthetetlen vágyakat még soha nem éreztem. Sugárzik a furcsaság, valamilyen mellékhatás terméke mindez? - gyanakodtam halkán.

A legnagyobb meglepetésemre, a gomolyag zúgva, dörögve és hörögve elkezdett forogni, pörögni, iszonyú szagot árasztva ami a kén és a romlott tojásra emlékeztetett. Éjszakám rosszul is végződhet, csendült fel belőlem a természetes félelem. Valami rosszat tettem? Kizárt dolog, ennyire formátlan valami aligha bírhat erkölcsi érzékkel! Immár majdnem halálraremülve próbáltam menekülésre bírni elnehezült lábaimat, de valami rejtélyes mágnesesség visszarántott a földre. Hanyattvágódtam, és akartam volna ismételten ordibálni, segítséget hívni, de mindhiába – számat elnémította egy ismeretlen erő. Hirtelen, kibírhatatlan hőérzet keletkezett, ami testem egészét beborította. Úgy éreztem, mintha lángalobbanni készülnék. De ez csupán kálváriám első szakasza volt. Milliányi köröm kezdett piszkálni, mintha százezer éhes száj akarna táplálkozni az én húsemból. Borzasztóan fáj, de nem maradt alább a bőrfelületeim megostromlása. Amikor csordogálni kezdtek az első vérfolyamok, megváltásnak éreztem. Vége lesz, végem van, ez is egy vívmány, meghalni végre valahára. Ülhetek a Tiszta Földön, és táplálkozhatok mennyei mannával: kiemelkedhetek ebből a szennyes világból. A lelki béke és a tollpihéné történő átlényegülés azonban nem kívántak végbemenni. Dögölj már meg, test! Pusztulj, élet! Ám mindhiába, imádságaimra mit sem ügyelt vérző, fájdalommal teli testem. Tovább zajlott a gyötrelmem, már lassan tocsogni lehetett a véremben. Bíborszínűvé vált a folyósónak szinte összes felülete. Egyre mélyebbre hatoltak belém a láthatatlan körmök, beleimet is kiszaggatta a furcsa erő. Perceken belül elvérzek, semmi mást sem érezni már, mint a fájdalom nyers brutalitása. A kételkedéshez minden jogod megvan, nem hétköznapi dolog végignézni saját kibevezésedet. Csak úgy repültek a beleim, darabjai nekicsapódtak a falnak. Aztán a végtagjaim is leszaggatódtak törzsemről, és borzasztó erővel elhajította azokat ez a... Minek nevezzem? Fogalmam sincs, mi volt, mi lehetett, ami így elbánt velem. Aztán jöttek a többi szerveim, és megfeketült szívem. Csodálkoztam is rajta, neki mi a franc szüksége van arra. Kiemelte a mellkasomból, és összenyomta. Egy kicsit sajnáltam a dolgot, de ekkorra már az eszméletvesztés határán mozogtam (nem kéne már rég halottnak lennem mindezek után? – csak ezt a kérdést ismételttem magamban, a nagy fájdalom közepette). Ez sem volt elég a furcsa gomolyagnak, az agyamra is szüksége volt. Belenyúlt valahogy a koponyám alá, és turkált az agyvelőmben. Ez idő alatt a legváltozatosabb színeket láttam, vonalak sokaságait amelyek keresztülrepesztettek a tudatomon, olyan lényeket, formákat és fényeket láttak ámulatba révedt szemeim, amikről még csak hallomásból sem volt tudomásom. Elolvadt a félelmem és az ellenállásom. Mindez csak álom, mindez csak álom, mindez csak álom – nyugtattam magam. Jó, egy nagyon félresiklott álom, fogalmazzunk úgy, de mindenestre álom, nem pedig valóság. Alszom az ágyamban, a legnagyobb rend uralkodik mind a szobámban, mind a tudatomban.

Képszakadás. Felébredek az izzadságomtól bűzlő ágymban. Tényleg csupán álom lett volna ez az elképesztő történés? Tényleg élvezhetem tovább ezt a polgári létemet? Ennyi volt, egy múló káprázat? Minden rendben volt addig, amíg nem érkeztem a tükörhöz. Háromszor is megnéztem, jól látok-e. Testrészeim ugyan a helyükön voltak, de keresztül-kasul végigszelték testemet az összes irányba mutató vágások és varratok. Kis híján élőhalottnak néztem ki, lázam is volt, a vérmérgezés első jele. Olyan benyomást keltett a testem látványa, mintha a legőrültebb sebész kezeinek lettem volna kiszolgáltatva. Végigsimogattam a friss sebeket, nem egy vérzett is közülük, a kezdeti üszkösödés jelei látszódtak számtalan ponton. Azonnal hívtam a mentőket. Szóhoz sem jutottak. Képzeld, azt mondják megőrültem, önmagamon végeztem el ezt a műtétet! Valamennyi szakorvosi vélemény csődöt mondott, az orvostudományok közül egyik sem nyújtott kielégítő magyarázatot arra vonatkozóan, mi is történt velem, vagy egyáltalán miképpen maradhattam életben az esetet követően. Teljes mivoltomban szétszerelődtem, darabjaimat pedig újra egységbe fonta egy rejtőzködő értelem. Hiába, ha akarnám se tudnám elfelejteni, hogy azon a téli estén valami történt. Valami széttépett.